

силният интерес на журналиста Г. С. Раковски към разтърсващите континента освободителни и социални движения и към зараждащото се сближение на демократичните сили. Узнал повече от „Колокол“ и други нелегални издания, той споделя в „Дунавски лебед“, важното, ала известно на малцина обстоятелство, че „демонстрациите в Полша имат съюз с [ъс] свободожелателната партия в Русия“.

От друга страна обилната информация в европейската преса за **действията на Гарибалди и събитията на Апенините** дава възможност на Раковски да подбере и от там „горещи“ новини, важни за неговите предназначения. Революционер с признат авторитет и опит, поддържащ международни контакти с представители на борческите среди в различни страни, Раковски на практика бил в течение на тайните проекти за съгласувани действия на италианци, унгарци и поляци срещу властта на Хабсбургите. Естествено новини от този род той първоначално съобщава дискретно, за да не привлича вниманието на цензурата, използвайки извадки от чужди вестници или резюмирайки техни съобщения във външнополитическите рубрики на „Дунавски лебед“. Между другото в иносказателна форма там се прокрадват и предположения, че към борците на общия фронт могат скоро да се присъединят и намиращите се под османска власт народи.

Както много свои видни съвременници българският публицист е горещ привърженик на италианското обединение и вярва, че действията на Гарибалди наистина могат да послужат като основа за една бъдеща съвместна въоръжена акция през пролетта на 1861 г. Като човек преживял не веднъж обрати от политически характер, Раковски осмисля без забавяне противоречивите вести и не пропуска да отправи чрез „Дунавски лебед“ своеобразно предизвестие до българските читатели за предстоящи „големи нови военни предприятия“, които, по думите му, реакционните сили никак не ще могат да предотвратят. В случая той загатва за реално подготвяна итало-унгарска акция, предвиждаща дебаркиране на гарибалдейци на Далматинското крайбрежие³⁸. Тъкмо подборът и коментарът на външнополитическите материали най-добре открояват облика на в. „Дунавски лебед“ като първи печатен орган на българската революционна емиграция

Големият въпрос **за ролята на абсолютните монархии в международния живот** в началото на 60-те години често е обект на тълкувания в европейския и в българския печат. Един от конкретните поводи е срещата във Варшава на руския, пруския и австрийския императори. За нея съобщава както в. „Дунавски лебед“, така и в. „България“. Драган Цанков не пропуска да поясни, че срещата е насочена против италианската революция. Тримата императори, опасявайки се от намеренията на италианските ръководители, обсъждали мерки как да предотвратят раз-